Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 206. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 30-го ЖОВТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 30, 1981 No. 206. VOL. LXXXVIII.

Мирон Мицьо обраний на голову ГУ ООЛ

Пассейк, Н. Дж. — В кінці минулого тижня, 24 і 25 жовтня ц.р. тут в приміщеннях Української Централі відбувся ХУІІІ Крайовий З'їзд Організації Оборони Лемківщини з участю 50 умандатованих делегатів, які репрезентували 10 відділів ООЛ, 8 представників з Канади та багато інших місцевих і позамісцевих гостей. З'їзд обрав на голову ООЛ на дворічну каденцію активного громадського діяча, колишнього члена УПА і революційного підпілля Мирона Мицьо.

З'їздом проводила президія в особах: М. Мицьо — голова, М. Скородинський і інж. Б. Чайківський — заступники голови, Галина Скомська і Богдан Гаргай — секретарі.

Присутнім на З'їзді були також голова Світової Федерації Лемків д-р Іван Гвозда, голова Об'єднання лемків в Канаді інж. М. Маслій, проф. д-р Я. Падох, голова НТШ, і о. А. Шагала, який недавно прибув з Лемківщини.

Вечором відбувся бенкет з участю понад 250 осіб. Почесним гостем на бенкеті був ректор Українського Вільного Унівреститеу професор Володимир Янів. Головну промову на бенкеті виголосив мґр Орест Питляр, редактор журналу „Лемківщина".

ПРОВОДИ УНС І УБС ВІДБУЛИ ЧЕРГОВІ НАРАДИ

Представники УНС і УБС після нарад.

Скрентон, Па. — Наявні багатобічні користі для членів і громади із плянованої та обмірковуваної вже від довгих років злуки двох українських найстарших і найбільших братсько-запомогових та суспільно-громадських установ, 87-літнього Українського Народного Союзу та 71-літнього Українського Братського Союзу, як і спосіб переведення такої злуки, якщо вона буде остаточно схвалена, були предметом дбайливого розгляду і перевірки на чергових спільних нарадах членів Головного Екзекутивного Комітету УНС та Виконавчого Комітету УБС, що відбулися тут в домі УБС у вівторок, 22-го вересня ц.р.

В зустрічі і нарадах взяли участь головні екзекутивні урядовці УНС: головний предсідник д-р Іван О. Флис головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук та головний організатор Василь Оріховський. Виконавчий Комітет УБС на цих нарадах репрезентували майже всі його члени, які в цьому ж дні відбували своє засідання: голова Іван Олексин, заступники голови Степан Віхар і Ярослав Пронько, головний секретар Роман Ричок, фінансовий секретар-касир Едвард Попіль, заступник головного секретаря Мирослав Чаповський, заступник фінансового секретаря-касира Йосиф Харина та головний редактор „Народної Волі" Іван Смолій.

Наради відкрив і ними проводив голова УБС І. Олексин. Привітавши приявних та запропонувавши програму нарад, голова УБС у першу чергу пригадав, спираючись на протоколах і звітах із нарад та рішень проводів цих двох установ в останніх десятиріччях, головні користі такої злуки для членів та громади і довше зупинився над процедуральними проблемами злуки, мавши на увазі

(Продовження на ст. 3)

В Мадриді почалася остання рунда Гельсінкської конференції

Мадрид, Еспанія. — Тихо і спокійно, без великого шуму і звичайної у таких ситуаціях пропаганди, почалася тут у вівторок, 27-го жовтня, остання рунда Мадридської конференції. Конференція стала форумом боротьби вільних країн Европи проти поневолення народів і людей у Совєтському Союзі та в інших країнах совєтського домінування.

Виглядів на успіх конференція не має, бо Москва ні в чому не хоче поступитися. В допомогу їй прийшли великі масові демонстрації европейських пацифістів, які зібрали сотні тисяч людей і звернулися своїм вістрям проти власних урядів та здебільшого ставляться прихильно до СССР та його політики. Речник Совєтського Союзу і керівник його делеґації на Мадридську конференцію Леонід Ільїчев глумливо назвав уже в своєму першому виступі після відкриття теперішньої сесії цілу боротьбу за людські права „дешевою пропагандою" і, як було до передбачення, оперся на теперішніх пацифістичних демонстраціях, як на доказ, що народи Західньої Европи великою мірою підтримують Совєтський Союз.

Речником вільних европейських країн в першому дні був англійський делеґат Джан Вілберфорс, який з'ясував нестерпне положення людини поза залізною заслоною, переслідуваної за свої погляди й вірування, примушуваної визнавати догми комуністичної монопартії й позбавленої прав висловити свої думки та свої бажання. Як на взір совєтської національної політики він вказав на Польщу та Афганістан. Польщу Росія намагається повністю підкорити собі військовими маневрами, застрашуваннями, поширюванням наклепів на польських робітників і їхніх провідників. В Афганістан Москва вислала свої дивізії, надіючись що ніхто, або мало хто стане в його обороні. Совєтські методи в Афганістані довели до того, що майже одна третя населення втекла за кордони Афганістану — в Пакістані вже є близько два і пів мільйона афганців, а в Ірані близько пів мільйона. Крім цього хто тільки може, пробує дістатися до дальших країн. Накінець Вілберфорс підтримав пропозицію канадської делеґації, щоб відбути окрему Гельсінкську конференцію, присвячену виключно переглядові, як респектується в поодиноких державах прийняті всіми державами зобов'язання „третього кошика" Гельсінкських угод.

Учасники конференції в Мадриді в загальному погодилися закінчити теперішню фазу конференції ще перед Різдвом цього року, мабуть 18-го грудня. На майбутнє делеґація ЗСА, очолена амбасадором Максом Кемпелменом, домагається уточненої програми нарад, а Совєтський Союз хоче й надалі трактувати майбутні Гельсінкські конференції, якщо такі будуть, як плятформу для пропаґанди і реторичних пописів.

СЕНАТ СХВАЛИВ ПРОДАЖ ЗБРОЇ ДЛЯ САВДІЙСЬКОЇ АРАБІЇ

Вашінгтон. — Сенат ЗСА голосами 52 до 48, схвалив пропозицію Уряду про продаж для Савдійської Арабії радарних літаків типу АВАКС та іншої зброї на загальну суму 8,5 більйона долярів.

Довгоочікуване голосування відбулося в середу, 28-го жовтня, у пізніх пополудневих годинах, а його позитивний для Уряду вислід треба завдячувати особистим і настирливим заходам президента Роналда Реґена і сенатора Говарда Бейкера, лідера республіканської більшости в Сенаті. Обидва, особливо в трьох останніх тижнях, посилено працювали над тим, щоб прихилити на сторону цієї трансакції тих сенаторів, які ще не були рішені чи голосувати за чи проти продажу. Президент особисто розмовляв з поодинокими сенаторами і його старння увінчалися успіхом, — кажуть політичні спостерігачі.

Після голосування президент Реґен заявив кореспондентам, що він ще раз переконався у позитивному наставленні до державних справ вищої палати Конгресу, а сенатор Бейкер додав, що багато важливих законів, які опісля увійшли в історію ЗСА, були схвалювані цією невеликою більшістю. Один із сенаторів, який в останній хвилині переключився на підтримку пропозиції Уряду, Слейд Ґортон, республіканець із стейту Вашінгтон, заявив, що він вже три тижні тому був переконаний, що Президент виграє це „змагання" в Сенаті. Менш-більш такі ж заяви склали інші сенатори, що перейшли з табору противників в табір прихильників.

На підставі цієї ухвали Адміністрація тепер зможе продати Савдійській Арабії не тільки літаки типу АВАКС, але також іншу зброю, зокрема протилетунські і протитанкові ракети, звичайні бойові літаки та інший модерний військовий виряд.

„ЕТНІК ЧИКАҐО" МІСТИТЬ ЕСЕЙ ПРО УКРАЇНЦІВ

Ґренд Рапідс, Мич. — Тут, у видавництві Віллььяма Б. Ірдманса вийшла друга праця автора Пітера Д'А Джовнса і Мелвіна Дж. Голлі під заг. „Етнік Чикаґо", присвячена вісьмом етнічним групам цього міста Середнього Заходу ЗСА. Перша їхня праця „Етнік Фронтір" появилася в 1977 році, а ця друга 384-сторінкова книга є немовби продовженням першої, розширяючи кордони того власне „західнього прикордоння" міста Чикаґо ще до дальших обріїв.

Заголовна сторінка нової книжки.

Коли в першій книзі ці два автора охопили етнічні групи поляків, неґрів, жидів і мексиканців, то в цій другій книжці вони зацікавилися додатково сімома іншими народами плюс знову жидівською групою. Ці сім народів є ірляндці, греки, українці, італійці, німці та японці. Про кожний з цих народів подано в книзі „Етнік Чикаґо" окремий розділ. Авторами цих розділів є відомі знавці з царини соціяльної історії та з споріднених піль, професори і науковці.

(Продовження на ст. 3)

Тривають зудари з ісламськими фанатиками в Єгипті

Каїр, Єгипет. — Офіційні чинники єгипетської поліції подали до публічного відома, що в декількох останніх днях мали місце більше випадків збройної атаки ісламських фанатиків проти поліції й інших урядових чинників. Організатори таких нападів рекрутувалися здебільшого з членів тайної організації Такфір Ваґіґра, члени якої вбили президента Єгипту Анвара ель-Садата.

В четвер, 22-го жовтня зміцнені відділи поліції штурмом здобули бльок будинків в багатій секції Каїра Мааді, де містилися квартири терористів. В одному випадку терористи обкидали поліцію ґранатами й тільки після рукопашного бою поліції вдалося опанувати будинок, а терористів арештувати. Подібний випадок стався також у дуже убогій дільниці Каїра, Ґамалія, де також прийшло до збройної боротьби, у якій терористи поранили численних поліціянтів.

Президент Госні Мубарак публічно підтвердив, що група змовників, серед яких були і вбивники президента Садата, плянували вбити всіх, або принаймні як найбільше членів керівної політичної групи в Єгипті, а так само здесяткувати військове командування і релігійний провід мусулман.

Терористи приготовлялися довго й основно до своєї акції. Вони студіювали різні видання з тематикою про державні перевороти та відбували лекції й наради в цій справі. Міністерство внутрішніх справ подало до відома, що крім зброї, ґранат та значних грошових сум в тайних квартирах змовників знайдено різні підручники підпільної боротьби, партизанки та саботажів і диверсій. Півофіційний щоденник „Аль Аграм", подав, що серед арештованих є головний духовний керівник і ідеолог терористів, Омар Агмед Абдель Роман. Є це низької ранґи мулла, кваліфікації якого є дуже низькі і який не лише видавав релігійно-моральні одобрення на терористичні виступи, але й вів пропаґанду проти керівництва Єгипту на чолі з покійним Садатом, закидаючи їм, що вони фактично безбожники, а тільки прикидаються віруючими. В часі арешту того мулли знайдено при ньому 6,000 єгипетських фунтів та 20,000 американських долярів.

Лос Анджелес Доджерс виграли бейзболовий чемпіонат

Ню Йорк, Н. Й. — Дружина Лос Анджелес Доджерс перемогла в середу, 28-го жовтня ц.р., нюйоркську дружину Єнкіс вислідом 9 до 2 і тим самим стала чемпіоном у світовій серії бейзболу.

Ці дві бейзбольні дружини стояли вже проти себе у змаганні за мистецтво світу в 1977 і 1978 роках, але тоді переможцями вийшли Єнкіс. Дружина Доджерс була чемпіоном у цьому спорті ще в 1965 році. Це була 16-та зустріч Доджерс і Єнкіс у фінальній серії змагань. Доджерс добились перемоги, вигравши чотири гри підряд після перемог Єнкіс у перших двох змаганнях.

У світі

УРЯД МАРОККО ЗАРЕАҐУВАВ ГОСТРО ПРОТИ постачання Совєтським Союзом зброї й усіх інших воєнних матеріялів для партизан Полісаріо, які воюють з марокканськими військовими частинами і в останньому часі нанесли їм чималі втрати в людях і матеріялі. Король Марокко Гассан візвав до себе совєтського шарже д'афер, який заступає амбасадора, і склав на його руки протест проти такого злочинного поступування Москви

ДОМІНУЮЧА В ІРАНІ ІСЛЯМСЬКА республіканська партія призначила нового кандидата на прем'єра іранського уряду після відкинення попереднього кандидата лікаря Алі Акбара Велляяті, закидаючи йому, що він за шаха не сидів у тюрмі і не вів послідовної боротьби проти шаха та його режиму. Новим кандидатом є дотеперішній міністер закордонних справ Ґоятоліслям Госсейн Мусаві, який відомий уже в політичному світі, бо брав участь в засіданнях ОН. На одному із засідань він виголосив програмову промову, в якій поставив дві засадничі вимоги: перенести централю ОН до одної з країн Третього світу та позбавити п'ять великодержав — ЗСА, Англію, Францію, СССР і КНР — права вето в Раді безпеки ОН.

У ПАРИЖІ ОТРИМАНО ІНФОРМАЦІЇ, ЩО ЛІДЕР Лівії Муаммар Каддафі, який допоміг перемогти президентові республіки Чад, Ґукуні Ґведдеї, тепер хоче його скинути, бо той не хоче виконувати доручень Каддафі та не хоче перетворювати Чад на совєтський лад. Французький уряд негайно вирішив погодитися на прохання президента Чаду й вислати йому в допомогу відповідну військову поміч. В першу чергу французький уряд вислав урядові Чад 25 тонн совєтської зброї, яку французи захопили на різних територіях Африки в часі різних акцій. Так само Франція звернулася з пропозицією до держав Організації африканської єдности, щоб вони вислали своїх вояків для допомоги урядові Чад. Французи погодилися негайно перетранспортувати літаками відповідні сенеґальські і ніґеріянські військові континґенти.

ПРЕЗИДЕНТ ФІНЛЯНДІЇ, 81-РІЧНИЙ УРГО Кекконен, зрезигнував зі свого посту з причини недуги. Кекконен виконував обов'язки президента Фінляндії на протязі 25 років, перевибраний кількакратно. Обов'язки президента до часу виборів перебрав у характері виконуючого обов'язки президента Мауно Койвісто. Нові вибори на президента розписано на 17 і 18-го січня 1982 року. Кандидатів на президента є декілька, але згідно із загальною думкою найбільші шанси має виконуючий обов'язки президента Койвісто. Койвісто є соціял-демократом і ніколи не виступав проти СССР, що є дуже важливим моментом з огляду на великий вплив Москви на справи Фінляндії та на її політику.

СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ ТАКИ НАМАГАЄТЬСЯ включитися в переговори у справах Середнього Сходу. Генеральний секретар КПСС Леонід Брежнєв висунув таку пропозицію на прийнятті в честь совєтського сателіта, президента Південного Ємену, Алі Абдуллаґа Салеґа. Президент Салеґ прибув до Москви з проханням, щоб Совєтський Союз збільшив Південному Єменові допомогу в зброї та в інших виробах. Для підкреслення характеру місії Салеґа на летовищі його вітав не міністер закордонних справ, а міністер війни СССР Дімітрій Устінов. Брежнєв у своїй промові заявив, що конференція в справах Середнього Сходу повинна включити Ізраїль і Єгипет та інші заінтересовані країни того району. В часі коли в ЗСА відбуваються гарячі дебати, чи продавати Савдійській Арабії оборонні літаки типу АВАКС, Москва збільшує свої, і так уже великі, достави зброї до сусіда і противника Савдійської Арабії — Південного Ємену.

ЕСПАНСЬКИЙ ПАРЛЯМЕНТ ВЕЛИКОЮ більшістю голосів відкинув проєкт соціялістів, щоб відсунути до неозначеного майбутнього справу приступлення тієї країни до НАТО. Соціялісти обстоювали, що парлямент не має конституційного права вирішувати такі питання, а слід передати її до розгляду конституційному судові. Соціялісти, очевидно, мали гарячу підтримку комуністів, які крім цього висунули обрахований на пропаґандивний ефект проєкт відбути в тій справі всенародний референдум. Після вирішення тієї формально-правної проблеми — тепер уже відкрита дорога парляментові для звичайного голосування у справі приступлення до НАТО. Це голосування відбудеться невдовзі.

У РАДІ БЕЗПЕКИ ОН ВІДБУЛОСЯ ВЖЕ ЧОТИРИ голосування в справі призначення генерального секретаря, бо теперішньому генеральному секретареві Куртові Вальдгаймові вигасла його каденція. Дотеперішні голосування не дали Вальдгаймові потрібної більшости.

Наближається день Концерту Української Оперної Музики

Ню Йорк, Н. Й. — Наближається дата — неділя, 15-го листопада, Концерт Української Оперної Музики, що стане визначною мистецько-культурною подією року.

Цей Концерт, що його спонзорує Український Народний Союз, влаштовують гості з Канади, маестро Володимир Колесник, диригент і музичний керівник; Український Канадський Оперний Хор, сточлений мистецько-вокальний колектив; та четверо солістів, визначних українських співаків і артистів сцени: Ірина Вельгаш — сопрано, Богдан Чаплинський — тенор, Ганна Колесник — мецсопрано і Леонід Скірко — бас.

У Концерті бере участь Американська Симфонічна Оркестра, заснована славнозвісним диригентом Леопольдом Стоковським у 1962 році, і відтоді вона успішно виступає по всьому світі, а з її оригінальних особливостей є те, що в її складі грає багато різнонаціональних музикантів і 30 відсотків її складу є жіноцтво.

Концерт Української Оперної Музики розпічнеться о годині 2:30 по полудні в Карнеґі Голл у Ню Йорку, на Сьомій авеню і 57-ій вулиці. Квитки в ціні від 8-ми долярів до 16-ти долярів можна набувати в книгарнях „Сурма", „Арка" та „Еко" в Ню Йорку; в Джерзі Сити — в Головній Канцелярії УНС; в Нюарку — в крамницях „Дніпро" і „Базар".

В Америці

ЕНДРУ ЯНҐ, КОЛИШНІЙ КОНҐРЕСМЕН І амбасадор З'єднаних Стейтів Америки до Об'єднаних Націй за президентури Джіммі Картера, був обраний на посадника Атланти в Джорджії. Янґ, якому минуло 49 років, виграв повторні вибори здобувши 10 відсотків більше голосів від 53-річного Сідлея Маркуса, який, не зважаючи на завзяту передвиборчу „боротьбу" і взаємні обвинувачення признав перемогу Янґа і заявив, що в майбутньому підтримуватиме корисні потягнення нового посадника Атланти. Янґ зі своєї сторони заявив, що він високо цінить С. Маркуса і вклад його праці в минулому. Янґ отримав 55 відсотків голосів, а Маркус — 45. Голосування мало яскраво расовий характер, — твердять спостерігачі.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН ПОБУВА 27-ГО жовтня ц.р. у Ричмонді, Вірджінія, старяючись допомогти республіканцеві, теперішньому стейтовому генеральному прокураторові Маршалові Колманові, який кандидує на губернатора цього стейту. Опонентом Колмана є теперішній заступник губернатора демократ Чарлз С. Роб, до речі, зять колишнього президента Линдона Джансона. Запитаний журналістами, що йому є ближче — чи справа продажу радарних літаків для Савдійської Арабії, чи передвиборча кампанія Колмана, Президент відповів, що в обидвох справах він є оптимістом. Промовляючи до великого числа слухачів в Ричмонді, президент Реґен заявив, що він надіється на приязну співпрацю з М. Колманом, якщо він буде обраний на губернатора. Дотеперішні опити виказують, що досі за Колманом висловилися 38, а за Робом 47 відсотків голосуючих.

МАЙК БОССИЙ, ПРОВІДНИЙ ГОКЕЇСТ у дружині Айлендерс, який є частинно українського роду, підписав шестирічний контракт з його клюбом і хоч в інформації не згадується суми, загально вважають що він погодився на 500,000 долярів у річному відношенні. М. Боссий, якому сповниться 25 років життя в січні 1982 року, заявив кореспондентам, що головною причиною підписання цього договору була його турбота за родину, яка хоче залишитися на Лонґ Айленді, аж до часу вигаснення договору. М. Боссий, як відомо грає на правому крилі і відомий як знаменитий стрілець голів.

СЕНАТСЬКА КОМІСІЯ ДЛЯ СПРАВ РОЗВІДКИ, головою якої є Беррі Ґолдвотер,а його заступником Деніел Петрік Мойниген, висловилася проти збільшення повновластей для Центральної Розвідчої Агенції, головно повновластей для неї для інфільтрації внутрішніх організацій, яких Сі-Ай-Ей підозріває у підривній до ЗСА діяльності. Обидва провідні члени цієї комісії заявили, що розмовлятимуть про цю справу з відповідними особами в Білому Домі, а може навіть і з самим президентом Роналдом Реґеном, рекомендуючи, щоб Уряд закинув ранішу пропозицію про поширення повновластей для розвідки. Проти збільшення повновластей і поширення їх на внутрішньоамериканські установи, запротестували раніше цілий ряд інших сенаторів і конґресменів, погрожуючи, що вони домагатимуться спеціяльної ухвали Конґресу у цій справі.

ДЖІМ ФЛОРІО ВІДВІДАВ УНСОЮЗ

Кандидат Дж. Флоріо (сидить посередині) в товаристві (зліва): Камілі Гук-Смородської, Уляни Дячук, Володимира Сохана, д-ра Богдана Витвицького і Василя Оріховського.

Джерзі Сити, Н. Дж. (л.в.) — Джім Флоріо, демократичний конгресмен і кандидат на пост губернатора стейту Ню Джерзі, у цьому останньому тижні перед виборами, які відбудуться уже у вівторок, 3-го листопада, далі виявляє велике зацікавлення українською етнічною групою в стейті, голоси якої він хоче здобути.

Так він вже відбув розмови і побачення з великою кількістю українських виборців вже раніше, а в понеділок, 26-го жовтня, ця сама справа і інші привели його до візити в Українській Будівлі, де він мав розмови з екзекутивними урядовцями Головної Канцелярії УНСоюзу і редакторами „Свободи" та „Українського Тижневика".

Конгресмен Дж. Флоріо прибув сюди в товаристві двох активних молодих діячів Демократичного виборчого бльоку, відомих з їхньої праці на полі оборони людських і національних прав України — Камілі Смородської-Гук і д-ра Богдана Витвицького, автора цінної книжки „Інший Голокост". — Вже на початку розмови Дж. Флоріо виразно підкреслив, що він належить до відомого всім національним групам в Америці Ад гок Комітету для Балтицьких країн і України, що його в Палаті Репрезентантів створено з ініціятиви конґресмена Чарлза Ф. Доґерті та конґресмена Браєна Дж. Доннелі.

Присутні на зустрічі з кандидатом на губернатора: головний касир Уляна

(Продовження на ст. 3)

КОНЦЕРТ „ПРОМЕТЕЯ" В РОЧЕСТЕРІ

Рочестер, Н. Й. — В неділю, 8-го листопада ц.р., о год. 4-ій по полудні, тут в залі школи Істридж при 2350 Рідж ровд Схід відбудеться концерт чоловічого хору „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги і при фортепіяновому супроводі Ірени Пелех. Концерт присвячений Листопадовому Чинові. Вступи: 5 долярів для працюючих, 3 доляри для студентів і емеритів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Громадянські права і бандитизм

Дня 20-го жовтня ц. р. на одній із найбільших автострад в Америці, на так званому „Труеї" в стейті Ню Йорку біля містечка Наєк бандити зробили засідку на панцерне авто, яким перевожено гроші до банку, вбили двох поліціянтів і водія-сторожа та втекли, пограбувавши кругло півтори мільйона долярів. На місці злочину арештовано три особи і в дальшому слідстві стверджено, що це була добре заплянована і зорганізована змова з участю вісьмох осіб. Арештована на місці злочину Кеті Будін належала до до найбільш пошукуваних Федеральним Бюром Інвестигацій (ФБІ) злочинців. Відтак заарештовано ще чотири особи, а один напасник згинув. Слідство виявило, що всі ті злочинці-члени підпільно-революційних організацій „Чорних пантер" та „Ведерменів", які з'єднались в організацію під назвою „Коаліція 19-го травня", щоби спільними силами вести революційну роботу проти ненависницького їм теперішнього суспільно-політичного ладу в Америці.

Але дальше слідство виявило, що однаково батько Кеті Будін, високоосвіченої молодої жінки, як її співмешканка Ріта Дженген, і батьки обоїх їх — адвокати — були членами руху за „громадянські права". Коли названі жінки були ще дітьми, то їх батьки-адвокати, як теж теперішній адвокат Ріти Дженсен Мартин Столяр, вже в 60-их роках були активними в Крайовому надзвичайному комітеті за громадянські свободи. Таким чином виходить, що у змові щодо нападу на опанцерене авто з грішми були заанґажовані — і деякі з них брали у нападі та стрілянні поліціянтів активну участь — мужчини і жінки, які виступали, як борці за „громадянські свободи". Яке це трагічне пов'язання — боротьби за громадянські свободи, боротьби за права людини — та водночас терор із плянованим убивством сторожів прав людини, якими є члени поліції. Це зрештою не перший випадок пограбування грошей із панцерних автомобілів компанії Брінк, яка спеціяльно займається транспортуванням більших сум з промислових підприємств до банків. Ці гроші йдуть на дальшу „революційну" боротьбу проти конституційного ладу в Америці. Поліція й ФБІ твердять, що членів таких підпільних організацій дуже мало — ледве кілька тисяч, що на понад 220 мільйонів населення становить дійсно мінімальний відсоток. Але взагалі існування не тільки окремих осіб, а й цілих організацій, членами яких є й такі одиниці, як адвокати і їхні діти, які в'яжуть ідею громадських прав з можливістю боротьби за них терором, вбивствами, і грабіжем — це сумний доказ на — делікатно кажучи — гнучкість совісти та ума людського роду.

Відома справа, що всі екстремні групи використовують демократію для нищення демократії. Американська Конституція дає такі широчезні свободи громадянам цієї країни, що вони мають можливості не тільки леґально боротися за поширювання своїх ідей і думок, але й нелеґально організуватися та діяти в напрямі загирення цієї Конституції. Колишня учасниця демонстрацій проти В'єтнамської війни, якій заімпонував „радикальний" діяч Сем Мелвіл, який згодом згинув у стрілянині під час бунту в'язнів в одній американській в'язниці, Джейн Алперт, видала недавно книжку п. з. „Виросла з підпілля", в якій признається, що в її революційних діях меншу ролю грала будь-яка ідея, як радше любов до терориста і гін до чогось небуденного хвилюючого, до авантюрництва. І про свого приятеля -терориста пише вона також, що „його поведінка не мала нічого спільного з ідеологією, яку ми обоє мали". Арештована в 1969 році вона виреклася кавції 20,000 дол. що їх склав її батько, втекла, але в 1974 році сама зголосилася до поліції і відсиділа кару 27 місяців за підкинення бомби під один порожний військовий будинок. У своїй книжці вона розглядає важку проблему пов'язання ідеології з насильницькими актами та доцільности таких актів, які не всилі змінити існуючий суспільно-політичний лад. І на який інший лад варто його змінити в Америці?! Сьогодні вже ніхто не може казати, що „не знає", якою є дійсність у комуністичних країнах. Американські чинники безпеки розглядають можливість, що СССР і Куба активно допомагають таким терористам, як автори того нападу на опанцерене авто з півтори мільйоном долярів. Можна зрозуміти, що Москві й Кубі залежить на розвалі Америки. Але як розуміти її власних громадян, та ще й освічених, які чинять такі злочинні діла?!

СТАТИСТИЧНЕ БЮРО У ВАШІНҐТОНІ, НА підставі переведених дослідів поінформувало, що під час останньої декади число незаміжніх матерей зросло аж на 50 відсотків і тепер принаймні одно із шістьох народжуваних дітей походять від незамужніх, переважно дуже молодих матерів. В 1979 році 55 відсотків негритянських дітей народили незаміжні жінки.

Володимир Душник

ПЕРШІ АВТОНОМНІ КРОКИ ЕСПАНСЬКИХ ПРОВІНЦІЙ

У минулому тижні відбулися перші вибори до провінціяльних парляментів Ґаліції і Баскії, які слідом за Катальонією, отримали статус автономних провінцій Еспанії. Як відомо, відосередні тенденції деяких провінцій Еспанії поборював довгі роки генералісімус Франсіско Франко та його диктаторський уряд.

Одначе в 1978 році, в усенародному референдумі, величезна більшість еспанців голосувала за зміною конституції в напрямі децентралізації уряду та надання певних автономних прав деяким провінціям, мешканці уважали, що бюрократизм і зловживання центрального уряду можна виелімінувати тільки широкою автономією для тих провінцій, які уважають себе „історичними національностями". Цими провінціями є Ґаліція, Баскія і Катальонія. Мешканці цих провінцій не вважають себе еспанцями, а радше — „ґаліційцями, басками і катальонцями з огляду на особливі, етнічно-історичні умови тих провінцій, як теж з уваги на їх культурно-національні традиції.

Терористична акція

Деякі з тих сепаратистичних груп, (наприклад), баски, ведуть терористичну акцію проти мадридського уряду. Цей уряд, одначе, поступає досить поміркованo, головно після невдалого військового перевороту в лютому 1981 року.

Уряд Кальво Сотелля пішов навіть дальше назустріч сепаратистам як його попередник, уряд Адольфа Суареза. Першим завданням Сотелля є зберегти й закріпити демократичні інституції, включно з розподілом автономних урядів на законодавчі й виконні тіла, згідно з конституціями тих провінцій, які ратифікували виборці. Тому уряд Сотелля старається правити країною шляхом „політичних домовлень" і тим робом спаралізувати терористичну баскійську групу ЕТА та запобігти замірам військових кіл, які є проти децентралізації Еспанії.

На думку політичних спеціялістів, теперішній уряд потребуватиме багато допомоги, щоб демократичний процес зміг продовжуватися без шкоди для єдности Еспанії, як держави. Традиція, що Еспанією правлять центральні власті, цебто королі, почалася ще в 1492 році, коли король Фердинанд одружився з королевою Ізабеллею, які об'єднали королівства Араґонії і Кастилії. Від того часу двічі були намагання в справі децентралізації Еспанії. Перша спроба була в 1873-74 роках, коли південна провінція Еспанії, Картаґена, старалася проголосити окрему державу. Другий раз таку спробу зроблено під час революції у 1934 році в Астурії, яка в 1934 році спричинила горожанську війну. Ген. Франко виграв і кермував державою аж до своєї смерти в 1975 році.

Спроба перевороту

Останню спробу мілітарного перевороту у лютому ц. р. спричинили військові заговірники, які добачували у нестійкій політиці Суареза слабість його уряду та фаворизування сепаратистичних тенденцій.

Досі процес демократизації Еспанії можна завдячувати двом основним елементам, а саме — королеві Хуанові Карльосові та соціялістам, які хоч і є опозиційною партією, підтримують автономії деяких еспанських провінцій.

Одначе урядова партія, цебто партія центристів у останніх виборах Ґаліції і Баскії, вийшла мінімальною перевагою, тим самим вона мусить зміцнити позицію як серед своїх рядів, так і серед інших політичних груп Еспанії.

Покищо центральний парлямент у Мадриді переконаний, що політичні проблеми реґіональної децентралізації можна розв'язати добровільно власними парляментами без конечної інтервенції центрального уряду.

Можна сказати, що процес демократизації і децентралізації Еспанії є у повному ході, як це доказують провінціяльні вибори в Ґаліції і Баскії та автономний уряд у Катальонії.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Свято культури

(З НАГОДИ „ЗАПОРОЖЦЯ ЗА ДУНАЄМ" У КАНАДІ)

На сторінках наших газет звертає увагу оголошення „Запорожець за Дунаєм" зі знімкою диригента Володимира Колесника. Таке ж повідомлення знайдемо також в англійській мові в календарці імпрез, що відбувають в О'Кіф Сентер. Це нова, знаменна у культурному житті подія, після прекрасного „Купала" з тим же славним диригентом. Саме цим твором Товариство української опери в Канаді відзначує 90-ліття поселення українців на канадській землі. За це належиться Товариству велике признання від усього громадянства.

„Запорожець за Дунаєм", від самого початку існування, осяяний ентузіязмом мистців сцени і любов'ю глядачів, має свою особливу історію тісно зв'язану з історією України, не менш як і автор-композитор Семен Гулак-Артемовський.

Народився бо композитор в Україні (1813 року в місті Городищі на Київщині), а своє життя провів на чужині, сповнений болючої туги за батьківщиною. Ще студентом у Києві попав він до гурту співаків для придворної капелі в Петербурзі. А в той час забирали з України талановитих молодих людей і вивозили на північ часто і проти їхньої волі, часто й підступом. Нашому співакові, молодому Семенові, пощастила доля виїхати з Петербурґа на музичні студії до Італії та до Франції. Повернувшись зі збагаченими своїми талантами співака, актора, композитора, він виступав на протязі 23-ох років в різних операх, драмах, концертах у Петербурзі та Москві. Належав до знаменитих постатей того часу, і ним усі захоплювалися включно з Тарасом Шевченком. Поет називав його своїм другом, а мистець виявляв до нього любов і ніжність, присвятив йому композицію пісні „Стоїть явір над водою", клопотався про його звільнення зі заслання, посилав йому гроші. Можливо, під впливом Тараса Шевченка, як догадується історик української опери Л. Архимович, створив композитор і оперу „Запорожець за Дунаєм".

На жаль, Тарас Шевченко не бачив уже цього твору, бо прем'єра „Запорожця" відбулася по смерти поета, 14-го квітня 1863 року у Петербурзі. І сам автор опери грав ролю Карася. Успіх її був надзвичайний, і в атмосфері такого ентузіязму проходила вона протягом двох років у театрах Петербурґа і Москви, аж поки царським „указом" не знято її зі сцени. Щолише в 1884 році Михайло Старицький привернув її знову до життя, поставивши її на сцені в Ростові. З тої пори стала вона найулюбленішою оперою в репертуарі українських театрів. Сам автор не дочекався її відродження, бо помер 6-го квітня 1873 року в Москві. Не зібрані ще й інші твори композитора і лежать у нотосховищі Ленінґраду. Але „Запорожець" мандрує понад сто років шляхами українського життя. Мандрує вже і по інших континентах землі, далеко від України, одначе зв'язаний з нею своєю глибокою суттю. На жаль, режисер, можливо під впливом „переборщення" в реалістичному театрі, занадто підкреслював комічну сторінку з чаркою та горілкою, що викликає дуже прикре враження і закриває глибшу суть твору. Сюжет бо твору зв'язаний з трагічною історією, зі зруйнуванням Січі Запорозької, з переселенням — утечею запорожців за Дунай. Переселенці серед праці і відпочинку, сумують, тужать за Україною, кожний відчуває, що дійсно щасливою може бути людина тільки на рідній землі, на землі предків-прапредків. Ця глибока ідея твору, хоч сюжет розвивається в комедійному пляні, особливо сюжетна лінія, Карась і Одарка. Карась-це старий козак, хоробрий у бою, розумний, дотепний і понад усе з великою вірою у перемогу добра, з оптимістичним наставлення до життя, що таке характеристичне для нас усіх. Може в цьому й наша духова витривалість у трагічних зломах життя нації. Друга лінія сюжету — лірично-драматична зв'язана з Оксаною і Андрієм, це любов, нещаслива спроба втечі в Україну. Третя лінія — це світ турецький, султан і його слуги. Всі перипетії знаходять щасливе закінчення. Султан, після розмови з Карасем, відпускає козаків зі своєї території. Все зображене на тлі щоденного побуту людей, праці, відпочинку, у всьому відчувається глибоку тугу людського серця за щастям, знамените знання психології персонажів—, красу мови і чар музики.

Опера „Запорожець за Дунаєм" органічно зв'язана з розвитком українського драматичного мистецтва попередніх століть. Л. Архимович, називаючи оперу „шедевром, неув'ядної свіжости опери у типовості образів і ситуацій, у глибокій правдивості та щирості почуттів, розкритих засобами зрозумілої, простої і красивої музики".(Л. Архимович, Українська класична опера, Київ 1957, ст. 143). І дійсно з роками цей оригінальний твір не втрачає свого значення, постійно чарує усіх глибоким змістом думки і красою музики.

Олександра Копач

Михайло Кучер

ДІЯСПОРА ЧИ ПОЛІТИЧНА ЕМІҐРАЦІЯ?

Останнім часом на сторінках нашої преси з'являється вислів „діяспора". Якщо так, то який шлях ми пройшли від політичної еміґрації до діяспори і що нам той шлях дав? і що це таке „діяспора"?

Після закінчення Другої світової війни велика маса українців вирішила не повертатися додому. Такі люди пізніше дістали назву політичної еміґрації, хоч не для всіх це була відповідна назва, а тільки шляхетне псевдо. На скрінінґах і у себе в тоді европейській пресі ми пояснювали небажання чи властиво неможливість вернутися додому політичними причинами, протестом проти того, що діялося у нашій батьківщині.

Зараз по війні ми трохи вірили, що незабаром повернемося на свою землю у змінених політичних умовах. Були нереальні надії на Захід, майже на нову війну з СССР, зокрема після виходу Тіта з-під диктату Сталіна. Інакше кажучи, ми якось туманно сподівалися, що Захід звільнить нам Україну.

Після закінчення Другої світової війни серед тих, хто вирішив не вернутись, було багато молодих людей, або людей раннього середнього віку. Тридцять шість років ділить нас від закінчення Другої світової війни. Наше становище дуже змінилося, змінилося і міжнародне становище. Від політики стримування совєтської експансії Захід перейшов до детанту. Надії на продовження II-ої світової війни Заходом проти СССР хутко минули, незабаром прийшла „холодна" війна. Хутко припинилась і вона. Тепер ми знайшлися у стані детанту — фактично постійного відступу Заходу перед СССР. Цей стан виключає будь-яку надію повернутись на батьківщину і одночасно виключає вплив Заходу на те, що діється у сателітних країнах та СССР, включно з Україною.

Тим самим змінилася наша роля у вільному світі. Центр боротьби за Україну пересунувся тепер у саму Україну. Нам залишилася досить скромна роля. Змінилася і маса українців у вільному світі. Ми розпорошилися по широкому світі, значна частина нас має громадянство тих країн, серед яких живемо. Входимо в життя досі незнаних нам суспільств. Без огляду на можливі позитивні зміни в Україні, величезна більшість нас додому не повернеться. До певної міри ми набули властивості зарібкової еміґрації. Чимало важливих політичних постатей відійшло від нас назавжди. Дуже мало залишилось діячів, що мали вплив і голос в Европі. Виросло покоління вже виховане і вивчене в нових умовах, інших від европейських, або вже народжене на чужині, яка для них чужиною не є. Ці люди думають іншими категоріями як так звана політична еміґрація з корінням в Европі. Маємо дуже багато людей, т. зв. новоприбулих з УССР. Тому і роля політичної еміґрації є значно менша і скромніша, як ми собі це уявили десь 1945 року. Наша роля на чужині виявилася допомоговою живим національним силам — українським — в системі СССР. Вже чути голоси про потребу ревізії старих методів політичної праці чи навіть самої рації існування політичних партій, значення яких вже — в минулому.

Є погляд, який нам каже, що ми з політичної еміґрації перетворилися у діяспору. Діяспора означає розпорошення якоїсь національности на чужині. Прихильники терміну діяспора вважають, що він більше відповідає нашому теперішньому становищу бо є значно ширший, має у своєму складі групи людей, народжених на чужині, які хоч і називають себе українцями, але політично боротьба „старих" їм чужа і незрозуміла.

Деякі словники, щоправда, поняття „діяспора" звужують і застосовують його тільки до історичного розпорошення жидів. Поняття „діяспора", одначе, ховає в собі для нашої визвольної думки (чи політики) досі невиявлену небезпеку (можливу), бо включає, або може включити безкомпромісовість боротьби із системою поневолення. Одначе — це не значить, що діяспора має чи може бути аполітична.

Можливо, що українські політичні партії на поняття діяспора не погодяться, бо це виключає — нехай теоретично — з-під їхнього впливу велику кількість українців у вільному світі, і це зовсім реальна можливість, бо вже й тепер можна помітити серед частини української молоді певні ліві тенденції (Канада). Молоді українці хочуть достосувати свою діяльність до нової ситуації у світі.

Противники концепції „діяспора" можуть мати оправдане підозріння, що власне в тій „діяспорі" послабне безкомпромісовість боротьби за нашу політичну незалежність, або вона прийме слабий недіючий характер погодження на мінімальне.

Поняття „діяспора" виключає поділ на покоління, на стару і нову еміґрацію, на політичну і зарібкову. Діяспора може іншими очима глянути на УССР. Це не значить, що діяспора має чи може погодитися на теперішній стан в УССР, або має стати „реалітетною". Діяспора може успішно розвинути духові і матеріяльні вартості. Українська культура може більше успішно розвиватися в діяспорі як в УССР, зокрема в ділянці мистецтва та гуманістики, яка на батьківщині взагалі неможлива. З такої ж причини в діяспорі може розвиватися чи розвинутися політична культура, яка тепер у нас не в найкращому стані.

Де є, або може бути центр української діяспори? Тут не маю на увазі географічно го центру. Щоб хоч якось відповісти на таке питання треба вирішити, яка з наших досі існуючих визвольних концепцій іде разом із життям одним кроком, або інакше кажучи, якою кожна концепція уявляє собі майбутню Україну. Україна може бути і буде тільки одна, а концепцій маємо кілька. Яка концепція зможе мобілізувати ідейно і політично діяспору, а яка її демобілізує?

Досі наша боротьба з тим станом, в якому опинилася УССР — тільки ідеологічна.

Українська діяспора дуже

(Продовження на стор. 4-ій)

Іван Лесько

КОСТЬ ЛЕВИЦЬКИЙ

(До 40-річчя смерти)

II

З тих же виборів Левицький вийшов послом до парляменту, а рік пізніше вибрано його послом до галицького сойму. В 1910 році українські посли вибрали його головою Соймового Клюбу і Парляментарної Репрезентації у Відні.

Тактика і методи політичної діяльности Левицького відповідали не тільки його характерові, але й загальному поглядові тодішніх українських політиків: „Тільки той нарід має права, що вміє їх здобувати." У боротьбі за ці права треба опертися на власні народні сили, і тому треба постійною органічною працею піднести цей нарід до культурного рівня інших народів шляхом освіти у рідному шкільництві й університеті, виховати кадри фахової інтелігенції, яка могла би заняти державні становища і так добитися автономії для українців Галичини.

Вище поділу Галичини на українську й польську частини та згаданої автономії українські політики тоді не змагали (видвигнена в 1890-их роках ідея самостійности соборної України видавалася їм тоді „поза межами можливого"). Левицький ішов до цеї мети еволюційним шляхом, хоч більшість його колеґ з Парляментарної Репрезентації була за найгострішою тактикою; він, за своєю вдачею, волів використовувати догідні умови в парляменті і виторговувати від властей все нові поступки.

Така тактика „політики малих діл", як її називали критики, найшла теж осуд із сторони М. Грушевського у „Літературно-Науковому Вістнику"; В. Кучабський назвав це — „суто сервілістичною політикою", але Народній Комітет прийшов до такого погляду аж кільканадцять років пізніше (в 1918 році), коли і сам Левицький перейшов до гострішої тактики. Одначе політична констеляція тоді була вже дуже змінена і осягнути чогонебудь українцям було майже неможливо.

Після вибуху війни в 1914 році українські партії створили у Львові міжпартійну Головну Українську Раду і її головою вибрано Левицького. Ще в 1912 році, коли грозила австрійсько-російська війна, він скликав нараду українських нотаблів (найвидатніших представників українських партій) до Львова де вирішено що на випадок такої війни, всі українці стануть по стороні Австрії проти Росії — „як найбільшого ворога України". Тепер, в серпні 1914 року Головна Українська Рада видала маніфест до українського народу в думці цієї ухвали, вважаючи, що — „чим більше буде пораження Росії, тим швидше виб'є година визволення України". Тоді теж заходами Ради створено леґіон УСС.

Коли ж російські війська заняли в вересні 1914 року Галичину і Буковину, представники українських партій перенеслися до Відня, де в травні 1915 року створили Загальну Українську Раду та вибрали її головою Левицького. Як голова Народнього Комітету, Національно-Демократичного Клюбу і Загальної Української Ради єднав він у своїх руках весь тодішній політичний провід і став на час війни виразником українських інтересів і змагань перед австрійським і німецьким урядами.

Становище Левицького було надзвичайно тяжке. Поляки, які мали своїх представників в австрійськім уряді, піднесли претенсії до українських земель аж по Дніпро і докладали всіх зусиль, щоб українська справа не стала міжнародною проблемою. Після відступу австрійських військ з Галичини в 1914 році, вони обвинуватили українське населення перед австрійським урядом у москофільстві і державній зраді; у висліді уряд зарядив масові арешти й інтернування українського населення в концтаборах та масові екзекуції під замітом шпигунства. На Левицького випало завдання очистити українців від закиду зради, рятувати невинно запроторених людей з концтаборів та запевнити допомогу евакуйованим з прифронтових полос і втікачам. Робив він це без гострих виступів, але конференціями, видаванням меморіялів та іншими заходами перед урядовими чинниками. Завдяки його добрим відносинам з прем'єром Штірком вдалося зневтралізувати леґенду про українську зраду, визволити в'язнених та інтернованих, забезпечити матеріяльно втікачів, розгорнути для них культурно-освітню працю тощо. Тоді теж Левицький предклав прем. Штіркові домагання українців створити український Коронний Край в Австрії і зорганізувати на відбитих в Росії українських землях незалежну державу. Те саме він предклав німецькому урядові на конференції в Берліні. Обидва уряди обіцяли підтримати українські домагання і, як початковий крок у цьому напрямі, австрійський уряд повідомив Левицького 7-го вересня 1915 року про рішення поділити Галичину, що мало статися після закінчення війни; тоді теж іменовано намісником Галичини ген. Г. Колляра, який ставився до українців прихильно.

Тим часом маніфестом австрійського та німецького цісарів з 5-го листопада 1916 року створено польську державу, а день перед тим австрійський цісар видав декрет про відокремлення та повну автономію Галичини, що означало віддання її полякам, — отже перекреслення обіцянок про її поділ. Це викликало таку бурю протестів серед українського громадянства, що Левицький мусів зректися проводу в Загальній Раді, більшість груп, що входили в її склад відкликали з неї своїх делеґатів, а з цим вона перестала існувати. Політичний провід переняла знову Парляментарна Репрезентація з Юліяном Романчуком, як її головою.

Зламаний психічно під впливом тих подій, Левицький усунувся на деякий час від парляментарної праці і переважно пересиджував у Львові, сповняючи уряд голови „Народнього Комітету".

У віденськім парляменті виступив він знов аж вліті і восени 1918 року — тепер уже без давньої дипломатії, але різко й одверто, домагаючись належних українському населенню Галичини його належних прав. На сесії парляменту 19-го липня він говорив: „Дотеперішня польська адміністрація в Галичині трактує наше українське населення наче масу без прав, що мусить бути виголоджена і винищена. Цю систему треба прецінь вже раз усунути, в інтересі тієї держави і нашої нації". На сесії 9-го жовтня він заявив: „Поділ Галичини є для нас conditio sine qua non, і коли Австрія не може, або не хоче перевести поділу Галичини, то заявляємо тут святочно, що наша дорога не веде до Варшави, але до Києва... Коли б проти їх волі хотів хто прилучати галицьких українців до польської держави, то такого насильства можна доконати тільки по їх трупах".

(Продовження буде)

Джім Флоріо...

(Продовження зі стор. 1)

Дячук, головний секретар Володимир Сохан, головний організатор Василь Оріховський, головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, редактор „Українського Тижневика" Рома Сохан-Ґадзевич, ред. Людмила Волянська та ред. Юрій Зарицький, мали нагоду запитати Дж. Флоріо про справи, які цікавлять українців у стейті, й почути на ці питання вичерпні відповіді.

Дж. Флоріо підкреслив свою відданість справі етнічного шкільництва, уважаючи, що „суботні школи", а серед них і українські в першу чергу, є надзвичайно корисним для Америки явищем, бо такі школи, дбаючи про двомовність своїх випускників, дають в майбутньому неоціненні кадри для служб таких, як дипломатія і міжнародна комерція — світова торгівля, яка тепер, відколи світ робиться все меншим і меншим і взаємозалежним, буде ще більш важливою ділянкою життя країни і стейту, ніж досі.

Він дбатиме також, щоб його уряд був дійсно репрезентативний, щоб мав у своїх лавах людей, що визнаються на етнічних питаннях. Тут слід зауважити, що він сам внук еміґранта до ЗСА з Італії. Він твердо вірить, що уряд, який має за мету бути добрим і міцним, повинен прислухатися до бажань і справедливих вимог всіх груп населення стейту.

Джім Флоріо також ширше зупинився над питанням перекручень у насвітленнях історичних подій, зокрема української історії, по підручниках, якими користуються часто - густо школярі по школах стейту, вивчаючи невірні дані й невірне насвітлення багатьох подій з терену Східньої й Центральної Европи. Тут конґресмен-кандидат на губернатора сказав, що він дійсно хоче, щоб компетентні люди з українським спадщинним минулим подавали йому конкретно дані про такі знахідки по книжках, бо він уважає, що треба обов'язково такі невірності усувати для загального добра.

Плянує він також, якщо буде обраний, здійснити свою мрію — бачити в стейті багатонаціональний культурний центр, який був би форумом зустрічів різних груп.

Флоріо говорив теж про поборювання злочинність на вулицях, що в околиці цієї метрополії Ню Йорк — Ню Джерзі набирає пошесних форм. Тут він твердо рекомендує поворот смертної кари для вбивць та інших небезпечних розбійників, які ховаються за ліберальні закони американського судівництва й тероризують людність міст. Подібні конструктивні погляди, які можна окреслити назвою — „консервативного демократизму", він висловив і про інші вітальні проблеми в стейті.

„Етнік Чикаґо"...

(Продовження зі стор. 1)

Між цими авторами про українців дав сорокасторінковий есей д-р Мирон Куропась, про якого на кінці книги в поясненнях про всіх дев'ятьох авторів подано, що „Мирон Б. Куропась є віцепрезидентом Українського Народного Союзу. Народжений в Чикаго, де і виростав. Він написав докторську дисертацію „The Making of the Ukrainian American, 1884-1939: A study in Ethnonational Education", яку закінчив на Чикагському університеті. Протягом Адміністрації президента Форда він ніс службу спеціяльного асистента Президента у етнічних справах"

Праця д-ра Куропася охоплює історію українського поселення в цих теренах з самих початків прибуття українців на американську землю до Другої світової війни, підкреслюючи складність всього життя цих українців на нових землях, їхнє задовільне достосування до місцевих умов, вміння зберегти свою етнічну окремішність, а навіть намагання впливати звідси на долю свого „старого краю", про який ніхто з цих поселенців, зорганізованих в українські організації й охоплених своєю Церквою, не хотів і не міг забути. До цієї пори, — пише д-р М. Куропась, „неподібно до інших багатьох етнічних груп, українці мріють про майбутню самостійну українську державу".

Написаний жвавою манерою викладу, дуже інформативний і об'єктивний, цей есей буде зразком, за яким слід писати іншим спеціялістам — історикам українських поселень у світі, про інші огнища українського життя скрізь, а зокрема в Америці. Книжка „Етнік Чикаго" заслуговує на те, щоб її прочитали й широко прокоментували знавці і просто вдумливі читачі-критики, яким історія України і українських поселень у світі не байдужа.

Читання цієї книжки відповідає на багато питань, чому у нас, українців, є так як є, а не інакше, і вчить нас також з чужого досвіду і свого, що робити, щоб зберегти цей плюралізм в ЗСА і надалі, не піддаючись силі перетоплюючого казана, теорії, що хоч і віджила своє начебто, але не зникла зовсім.

Проводи УНС і УБС...

(Продовження зі стор. 1)

статути обох союзів та федеральні і стейтові закони відносно братських і забезпеченевих установ. Багатобічні користі організаційного, фінансового, як і загально-громадського та моральнного порядку — говорив голова УБС — для членів обох установ, як і для цілої громади, наявні для кожного і вони вже були з'ясовані та визнані в дотеперішніх розмовах та рішеннях проводів УНС і УБС у цій справі. Залишаються ще до остаточного з'ясування та оформлення способи переведення злуки при повному збереженні не тільки рівноправности всіх членів цих двох установ та рівних користей для них, але й збереження їхньої історії, їхніх публікацій та їх добрих традицій. Все це, включно із формами ведення узгідненого діловодства, повинно бути приготоване у формі конкретних пропозицій для розгляду і схвалення делеґатами членів обох союзів на їхніх конвенціях, що мають відбутися вже в наступному 1982 році, та поступово здійснені до чергової вже спільної конвенції одного злученого Українського Народного Братського Союзу в 1986 році.

Усі ці та ряд інших справ відносно злуки обох Союзів обговорено й узгіднено та устійнено в довшій дискусії, в якій взяли активну участь усі учасники нарад. З черги всі ці справи будуть ще предметом нарад і рішень Головного Екзекутивного Комітету УНС і Виконавчого Комітету УБС на їх окремих засіданнях, й опісля остаточно узгіднені та вирішені на спільних нарадах, намічених на кінець листопада ц.р. Після того всі умови і форми злуки, узгіднені і схвалені проводами обох Союзів, будуть точно з'ясовані і сконкретизовані в окремих точках та передані на схвалення конвенціям обох організацій, що відбудуться весною 1982 року.

Після ділових формальних нарад, головні урядовці УНС і УБС за спільним столом при полуденку та в дружньо-братській атмосфері продовжували розмови та обмін думками і поглядами на обговорювані під час формальних нарад, як також інші актуальні тепер в громаді справи і проблеми.

У ЗВ'ЯЗКУ З ШИРОКОЮ ДИСКУСІЄЮ НАД справою можливості продажі радарних літаків типу АВАКС для Савдійської Арабії в Америці поширився також антисемітизм, може тому, що Ізраїль і американські громадяни жидівського походження вели посилену кампанію проти цієї продажі, кажучи, що ця 8,5-більйонова трансанкція становить загрозу для оборони Ізраїля.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Текля Сарахман — 1000 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. ТЕОДОРА САРАХМАНА.

Франка Дахнівська — 1000 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. ПРОФ. ДМИТРА ДАХНІВСЬКОГО.

Марія, Богдан і Юрій Крижанівські — 500 дол., в пам'ять чоловіка та батька бл. п. МИХАЙЛА КРИЖАНІВСЬКОГО.

Д-р Михайло Головатий — 200 дол., в пам'ять бл. п. ІНЖ. СТЕПАНА І МАРІЇ ГРИГОРЦІВ.

Параска Завертайло та Галина Грушецька — 200 дол., в пам'ять батька бл. п. СТЕПАНА П. БОЙКА і в пам'ять жертв голоду на Україні бл. п. ТАРАСИКА Й МАРІЙКИ БОЙКІВ.

Володимир і Катря Воловодюки — 100 дол., в другу болючу річницю смерти батька бл. п. ДМИТРА ВОЛОВОДЮКА.

Стах, Марта і Андрій Яроші — 100 дол., в пам'ять бл. п. Д-РА МИКОЛИ КУЗЬМОВИЧА.

Д-р Володимир і Марія Когутяки — 100 дол., замість квітів на могилу сл. п. ІНЖ. ЮЛІЯНА ГОШОВСЬКОГО.

Д-р Омелян Дерій — 100 дол., замість квітів на могилу бл. п. ЛІДІЇ МАРІЇ НОСИК.

Богдан і Марія Робак — 100 дол., замість квітів на могилу бл. п. АДАМА ГОРДИНСЬКОГО.

Українська Культурна Організація в Данбурі, Конн. — 100 дол., в пам'ять бл. п. СЕМЕНА ПАПРОЦЬКОГО.

Каролина Процьків — 100 дол., замість квітів на могилу чоловіка бл. п. Д-РА АНТОНА ПРОЦЬКОВА.

Д-р Євген і Неоніля Стецькові — 100 дол., замість квітів на могилу письменниці бл. п. ЛЕСІ ЛИСАК.

Ярослава і д-р Ярослав Панчуки й Дарія і д-р Теодосій Самотулки — 100 дол., замість квітів на могилу стрийка бл. п. О. ЖИГМОНТА СЛИЖА.

Антон Р. Слиж — 50 дол., в пам'ять бл. п. О. ЖИГМОНТА СЛИЖА.

Григорій Кісіль — 50 дол., в третю річницю смерти дружини бл. п. КАТАРИНИ КІСІЛЬ.

Д-р Роман Граб — 50 дол., в пам'ять бл. п. МҐРА РОМАНА КРИНИЦЬКОГО.

Петро Добіш — 50 дол., в пам'ять бл. п. МЕТОДІЯ ПОТІЦЬКОГО.

Катерина Д. Баран — 50 дол., в пам'ять сестри і шваґра бл. п. СОФІЇ І ВАСИЛЯ ШКРАБИ.

Емілія і Омелян Плешкевичі — 50 дол., в пам'ять бл. п. ІРЕНИ БУРАЧИНСЬКОЇ.

Микола і Стефанія Возняк — 50 дол. в пам'ять ОСИПА І ВОЛОДИМИРА ПРИШЛЯКІВ, співпрацівників в рядах ОУН і в Т-ві „Просвіта" в Самбірщині і Сяноці.

П-во Фолей — 25 дол., в пам'ять бл. п. Д-РА МИКОЛИ КУЗЬМОВИЧА.

Члени „Української Хати — Павільйону" в Сан Дієго, Каліф. — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. МИХАЙЛА КОГУТА.

Іван Атаманець — 25 дол., замість квітів на могилу дружини бл. п. НАДІЇ АТАМАНЕЦЬ.

Д-р Петро Ґулік — 25 дол., замість квітів на могилу бл. п. ЕЛИСАВЕТИ КОГУТ.

Ярослав і Ольга Дужі — 25 дол., в пам'ять бл. п. НІНИ Д. БЕЙТС, по 15 дол., в пам'ять бл. п. СЕМЕНА КОГУТА та замість квітів на могилу бл. п. ІРЕНИ ВЕЛИЧКОВСЬКОЇ, 10 дол., в пам'ять бл. п. СТЕПАНА ГУСАКА.

Віра Михайлів — 20 дол., в пам'ять друзів сл. п. ОЛЬГИ СТЕЛЬМАХ-КУЛИНЯК і сл. п. БОГДАНА СТЕЛЬМАХА.

Галина Кравчук — 20 дол., в пам'ять мужа бл. п. ПЕТРА КРАВЧУКА.

Омелян і Марія Омецінські — 20 дол., в пам'ять бл. п. ОСИПА МУДРОГО та в пам'ять бл. п. ІРИНИ ВЕРГУН.

Ірина Петровська — 15 дол., в пам'ять чоловіка бл. п. ЯРОСЛАВА ПЕТРОВСЬКОГО і 15 дол., в пам'ять бл. п. ІНЖ. СТЕПАНА КУЛЬЧИЦЬКОГО.

Ярослав і Ольга Дужі — 10 дол., в пам'ять бл. п. РОМАНА ШАВРОНСЬКОГО.

Марія Маційовська — 10 дол., в пам'ять бл. п. СТЕФАНІЇ ДУЖОЇ.

Теофіля Дужа — 10 дол., в пам'ять бл. п. СТЕФАНІЇ ДУЖОЇ.

Стефанія Годів — 10 дол., в пам'ять Д-РА О. НЄДЗВЄЦЬКОГО.

Марія Кіндрат, Михайло і Марія Крижанівські, Степан Шипилявий, Володимир і Євгенія Кольцьо — по 10 дол., на могилу краяна бл. п. ІВАНА БОБИКА.

Стефанія Годів — 10 дол., в пам'ять Д-РА ТОМАСА МИРФІ.

Проф. Михайло Хома — 10 дол., замість квітів на могилу бл. п. БОГДАНА ВОЛОДИМИРА ПРИТУЛИ.

Богданна і Володимир Тарнавські — 10 дол., замість квітів на могилу бл. п. ІВАНА БОБИКА.

Дороті Костка — 10 дол., в пам'ять бл. п. СОФІЇ ГАЛУН-ТОРНТОН.

Дякуючи жертводавцям за пожертви, линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив померлих вічним спокоєм і радістю.

Головна Екзекутива
Фонду Катедр Українознавства (ФКУ)

ПОДЯКА

з незалежних причин дуже спізнена, але всеодно щира, сердечна:

Предоброму Богові, за всі ласки, якими дарив мене в часі моєї недуги, в часі операції, в часі довшого побуту в лічниці, аж до повороту до парафії;

Моєму братові о. Василеві і братовій Марійці, за їхню, більш, ніж братню любов, ввесь час, аж до повороту до парафії;

П. д-рові Василеві Салякові за переведення операції і теж більш ніж лікарський догляд, майже батьківський догляд, за щоденні, а то і кілька разів на день, відвідини, потіхи і розваги;

П. д-рові Романові Дикому, що у своїй ділянці, робив все можливе, щоби прискорити моє виздоровлення і поворот до праці;

Всесвітлішому Шамбелянові о. д-рові Іванові Біляничеві за відвідини в лічниці;

Всесвітлішому о. Шамбелянові, нині вже Преосвященному Владиці Робертові Москалеві, за Його часті відвідини в лічниці і щирі слова піддержки та потіхи;

Моїм братанкам д-рові Романові і Ані Максимовичам, за відвідини, а братанці Ані, з осібна, за полагоджування багато справ, в часі мого побуту в лічниці;

ВП. Панству інж. Левові і Лесі Яцкевичам, за відвідини;

Сердечно дякую пані докторовій Ірені Сеньківській, що, хоч сама нездорова, щоденними телефонічними розмовами піддержувала на дусі, і, як могла, потішала;

Моєму стриєчному братові Борисові, за дуже милу несподіванку, що з цілою родиною приїхали з далекого Коннектикат, відвідали мене хворого;

Дякую моєму братанкові д-рові Іванові Головінському, за відвідини;

Впр. о. Іванові Кобат, що сам поважно хворий в цій самій лічниці, часто приходив, щоб поговорити і розрадити, хоч сам потребував тієї розради;

Дякую Отцям Каволі і о. Коцабі, що при нагоді побуту у Філядельфії, відвідали мене;

Дякую п. Абрисовському, що також не забував про мене;

Велику і щиру подяку складаю цією дорогою Впр. о. Андрієві Улицькому, моєму Деканові, що в час моєї відсутності в парафії, дбав про те, щоби мої Вірні мали кожної неділі Святі Літургії й іншу обслугу, що дбав про мене і мої справи, не як Декан, чи о. Собрат, а як правдивий Приятель;

Дякую ВП. Панству Докторам Михайлові і Дарії Дудрам, з Крессон, Па., що перші відшукали мене, хай і телефонічно, в лічниці і бажали скорого подужання.

І на самому кінці, але не з маловаження, а противно, цією дорогою, складаю щиро-сердечну подяку ВП. Пані Анастазії (Дзюсі) Жилавій, яка від найперших днів мого побуту в лічниці, аж до звільнення і дальше, аж до мого від'їзду до парафії, зробила для мене стільки добра, що я, просто, не знаходжу слів, щоби Їй належно подякувати. Всі справи з урядами в лічниці аж до від'їзду полагоджувала, а потім ще і в брата о. Василя помогла мене примістити на якийсь час, поки лікар, п. д-р В. Саляк позволив вертатися до праці в парафії.

Я не є певний, але здається, що одного дня пані Конрадова з панею Жилавою мене відвідали, за що щиро дякую.

Якщо я кого опустив, дуже прошу прощення, бо вже пам'ять не дуже дописує, але Всім, що мене відвідували, чи телефонували, чи в який інший спосіб добро творили, я щиро-сердечно дякую, а решту прошу, щоби Предобрий Бог доповнив за мене, і нагородив всіх обильно.

о. МИРОН ГОЛОВІНСЬКИЙ
P.O. Box 394
Barnesboro, Pa. 15714

Ділимося сумною вісткою,
що в середу, дня 28-го жовтня 1981 року,
по короткій недузі, відійшов у Вічність, на 82-му році життя

бл. п.

ВАСИЛЬ КАРАЛУП

в Аллентавн, Па., народжений в Україні.

Покійний був членом української православної церкви Преч. Діви Марії в Аллентавн, Па. та диригентом хорів при тій церкві на протязі 16 років.

ПАНАХИДА буде відслужена в п'ятницю, 30-го жовтня 1981 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Stephen Kohut, 950 N. Front Street, Allentown, Pa.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 31-го жовтня 1981 р., о год. 9:30 ранку, з того ж похоронного заведення до St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, 1031 Fullerton Avenue, Allentown, Pa., **а відтак на парафіяльний цвинтар.**

У смутку —

БЛИЖЧА І ДАЛЬША РОДИНА

УСВТ „Чорноморська Січ" в Нюарку, Н. Дж.

у глибокому смутку повідомляє все своє Членство і Симпатиків, що дня 21-го жовтня 1981 р., після тяжкої недуги, відійшов у Вічність, на 82-му році життя

бл. п.

ЛЕВ МУЛЯР

у Манасква, Н. Дж., народжений в Україні.

Покійний був одним із членів-засновників УСВТ „Чорноморська Січ" в 1924 р. і першим секретарем та довголітнім меценатом спортово-виховної праці Товариства.

ПОХОРОН відбувся в суботу, 24-го жовтня ц. р. на цвинтарі Сан Кетерінс у Манасква, Н. Дж.

•

Опечаленій Родині в ЗСА і Україні, складаємо щирі співчуття.

Управа УСВТ „Чорноморська Січ"

Вступайте в члени УНС!

В глибокому смутку повідомляємо наших Рідних, Приятелів і Знайомих, що з волі Всевишнього, ненадійно, відійшов від нас у Вічність, на 44-му році свого життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, СИН І ЗЯТЬ

бл. п.

ОСИП ТОПОРОВИЧ

ПАНАХИДИ в четвер і п'ятницю, 29-го і 30-го жовтня 1981 року, о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Головчака, 5548 State Rd., **Парма, Огайо.**

ПОХОРОН в суботу, 31-го жовтня 1981 року, о год. 9-ій ранку до церкви св. Йосафата, а відтак на цвинтар свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Горем прибиті:

ОЛЕНКА — дружина
діти — ТАРАС, МАРКІЯН, РОКСОЛЯНКА І ДАНИЛКО
ОРЕСТА І МИХАЙЛО ТОПОРОВИЧІ — мама і тато
КЛИМЕНТИНА І СИЛЬВЕСТЕР ПІГУЛЯКИ — тесті
та ближча і дальша Родина

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Переможна красуня

Губернатор Р.Торнберг вручає відзначення Лорі Січко.

Бервик, Па. — Лорі Енн Січко (Siecko), молоденька українська дівчина, буде репрезентувати як „ Міс Пенсильванія 1981" „підліток" цей стейт на крайовому контесті, що відбудеться у грудні цього року в Атланті, Джорджія. Губернатор Ричард Торнберг особисто передав їй „Посвідку заслуг" і свої гратуляції у письмовій формі.

Лорі Січко і її батьки члени 164-го Відділу УНСоюзу.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 23

В. Пакуляк, Міннеаполіс	100.00
В. Бойко, Джерзі Сиуті	50.00
І. Василаті, Палатайк	35.00
В. Бацвин, Галлакдейл	25.00
С. Бірсуль, Мт. Клеменс	25.00
І. Гречка, Філядельфія	22.40
Г. Зелений, Ню Йорк	20.00
Т. Карп, Девісбург	19.56
Д-р П.Т. Демус, Мокена	17.00
Т. Слевінський, Стретфорд	15.60
В. Натика, Річмонд Гилл	15.00
Г. Омельченко, Детройт	13.00
Н. Бородайлюк, Монтреаль	12.00
Е. Войтович, УНС, Відд. 221	12.00
Д-р Н. Калікін, Вашінгтон	12.00
З. Маркович, Філядельфія	11.00
І. Ванчицька, Філядельфія	10.00
А. Гонч, Ню Віндсор	10.00
А.Г. Романов, Бенсенвілл	9.30
П. Витвицька, Ню Гейвен	9.00
Л. Єнсен, Бруклин	8.70
В. Сорочак, Чикаго	8.00
Д. Вишньовський, Вінніпег	7.00
Б. Зубик, Філядельфія	6.60
Г. Вавелко, Міннеаполіс	5.80
Д. Заневич, Тандер Бей	5.70
С. Сколоздра, Бріджпорт	5.70
В.О. Демчук, Бирке	5.00
М. Стецков-Дикий, Н. Тонаванда	5.00
Д-р М. Зарицький, Бруклин	5.00
М. Левицька, Гюстон	5.00
С. Максимків, Вілле Ля Саль	5.00
Д-р М. Маленчук, Сиракюз	5.00
О. Михайлюк, Воррен	5.00
Ю. Олійник, Сакраменто	5.00
Л. Поліцка, Дулут	5.00
П. і С. Пришляк, Ветерсфілд	5.00
С. Сталник, Чикаго	5.00
О. Б. Стельмах, Глестонбури	5.00
Н. Фединська, Індіянополіс	5.00
А. Юзвяк, Ст. Августін	5.00
О. Денисик, Морріс Плейнс	4.00
Ю. А. Лучка, Вінніпег	4.00
Д. і К. Пасієвич, УНС Відд. 422	4.00
А.М. Бойцун, Трентон	3.75
А. Карпенко, Савтфілд	3.00
А. Костюк, Міннеаполіс	3.00
Е. Люлкевич, Монровія	3.00
М. Пирожик, Куртісвілл	3.00
Д-р О.С.Сохан, Йонкерс	3.00
Е. Шафран, Форест Гіллс	3.00
Н. Ковач, Стретфорд	2.70
О. Ільченко, Трентон	2.20
І. Кефор, Ню Йорк	2.20
А. Кізима, Ню Йорк	2.20
Я. Кукіль, Гартфорд	2.20
А. Рибалт, Янгставн	2.20
А. Варчак, Йонкерс	2.00
М. Дорожинська, Савт Голленд	2.00
Д. С. Когут, В. Палм Біч	2.00
П. Кучма, Ню Йорк	2.00
Е. Лятишевський, Детройт	2.00
Н. Н., Ню Йорк	2.00
М. Павлуцький, Пенфілд	2.00
В. Темко, Вердун	2.00
П. Чалов, Вайнленд	2.00
Я. Гупало, Чикаго	1.00
С. Кіт, Монтреаль	1.00
Н. Н., Ню Йорк	1.00

Діяспора чи...

(*Продовження зі стор. 2*)

різниться, наприклад, від польської, яка має досить жваві зв'язки з батьківщиною. Ми таких зв'язків не маємо. Якщо такими „зв'язками" не вважати якесь пресове аґентство.

Які ж є наші досягнення від перебування на чужині. Боронимо і пропагуємо назву Україна, маємо наукові з'їзди, енциклопедію, наукові інституції, пресу. В ділянці культури маємо певні осяги. Стан нашої політичної думки Митавляє бажати кращого. ми не можемо впливати на політику країн, у яких живемо. Міжнародна коньюнктура є проти нас. Нашу політичну енергію зуживає ялова полеміка. Що таке західній парляментаризм — для нас і досі неясно. Ми знівечили поняття політичної опозиції.

Якщо ми не будемо в стані створити міцну діяспору, в якій знайдуть відповідне місце, але не домінуюче якоїсь одної, всі наші ідеології, майбутні українські покоління можуть зникнути в чужих суспільствах. Можна сумніватися, що молоді українці, виховані і вивчені в університетах цілого світу, маючи вільний доступ до світової культури, схочуть прийняти диктат одної якоїсь групи тільки на основі сумнівної аритметичної більшости.

Тут ще варто згадати поняття інтелектуальної діяспори. До неї належать вчені, артисти, мистці, журналісти, видавці періодики і книг, редактори, керівники наукових інституцій, політики. Зв'язок між тими групами не завжди є постійний, а часто — припадковий і поділений „за фахом". Українська інтелектуальна група найбільша в ЗСА і вона відповідає за діяспору як таку, хоче вона того чи ні. Вплив політичних середовищ-невеликий і він буде з бігом часу все зменшуватися.

Уже тепер маємо в ЗСА явище, яке варте нашої уваги. Дві великі політичні партії, які відповідають за державу, втрачають прихильників. Практично реєстрація в тій чи іншій партії значить мало. Громадяни вже не хочуть ціле життя носити політичні етикетки „республіканця" чи демократа" і вважають себе незалежними. Здебільшого такі люди не голосують, а якщо і голосують то не на „свою" партію.

Коли наша діяспора якось оформиться, то можливо прийде час, що українська людина також не схоче носити етикетку якогось „середовища" і діяспора стане просто українською без партійних парканів. Це не значить, що вона стане чи може стати аполітичною. Можливо, що вона буде політичною тільки як протиставлення до режиму поневолення в Україні.

БЕНКЕТ-БЕНЕФІС ШКІЛ СВ. ЮРА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н.Й. — В неділю, 6-го грудня ц.р., о год. 2:30 по полудні, тут в Авдиторії школи св. Юра при 215 Схід 6-та вулиця відбудеться бенкет-бенефіс шкіл св. Юра для відзначення 40-річчя заснування цілоденної школи та 10-річчя першої градуації в Академії. Громадський комітет, який займається підготовою цієї імпрези, запрошує до участи усіх колишніх учнів і градуантів обидвох шкіл, батьків та громадянство. Вступи: 20 долярів від дорослих, 15 для молоді. Дохід призначений для вдержання шкіл.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го ЛИСТОПАДА 1981 р.

Гамтрамк, Міш. Місячні збори Т-ва ім. М. Шашкевича 94-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Ґрилінк вул. Проситься чл. прибути на збори. — М. Кончак, предс., М. Бориськевич, рек. секр., Р. Татарський фін. секр., М. Бабій, касир.

НЕДІЛЯ, 15-го ЛИСТОПАДА 1981 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці 36-ий Відд., о год. 1:30 по пол. у кафетерії школи св. Йосафата при 940 Рідж Ровд у Рочестері. Проситься всіх членок взяти участь у зборах та вирівняти належні вкладки. — Стелла Гошовська, Марія Ковальчук, Параска Демянів.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!